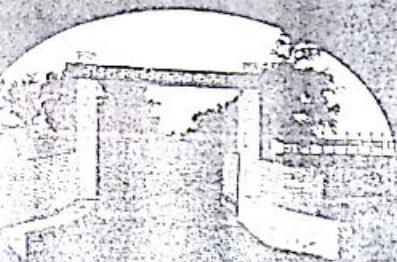

Late Dr. Bhau Mandavkar

ISSN 2329-9370
Vol. 3 Issue 2
Oct. 2016
Regular Issue

Research Journal of India

(Peer Reviewed Multi-Disciplinary Annual National Research Journal)

A large, grainy photograph of a person from behind, wearing a traditional Indian sari, holding a book or manuscript in their hands. This image serves as the background for the lower half of the journal cover.

**Dr. Bhau Mandavkar Research Centre
INDIRA MAHAVIDYALAYA
KALAMB, DISTT. YAVATMAL, MAHARASHTRA 445401 (India)**

Index

	Guidelines for Authors	Editorial Board	3
	From the Bench of Editor	Dr. Pavan Mandavkar	4
1	महाराष्ट्र राज्याच्या अर्थसंकल्पात महिलाविषयक तरतुदी व योजना : एक दृष्टिकोप	प्रा. श्रीमती आर.एम. वाठ	5
2	स्वातंत्र्योत्तर भारतातील सामाजिक परिवर्तनाची दिशा आणि आव्हाने	डॉ. बी.व्ही. राठोड	8
3	जंगलांचा विनाश आणि हवामानबदल : एक अभ्यास	प्रा. एन. व्ही. नरुले	11
4	विद्यार्थ्यांची सर्वांगीण सुरक्षितता पालक व शिक्षकांची जबाबदारी	प्रा. सरोज यादवराव लखदिवे	13
5	महानुभावीय मराठी वाइमय : एक अभ्यास	प्रा. डॉ. गजानन हेरोळे	16
6	संत तुकारामांचा आत्म साधात्कार	प्रा. डॉ. हरिदास आखरे	19
7	सामाजिक शास्त्र संशोधनात शैक्षणिक ग्रंथालयाची भूमिका	डॉ. जी.पी. उरकुंदे	23
8	स्वयंसंहार्यता बचत गटांना बाजारपेठ उपलब्धता	प्रा. माधुरी पंडीतराव राखुडे	26
9	स्त्रीजागिंवेचा हुकार : कमल देसाई आणि विजया राजाध्यक्ष	प्रा. डॉ.सौ. वीरा मांडवकर	29
10	प्रादेशिक कांदवरीची काही वैशिष्ट्ये	प्रा. अतुलकुमार सारडे	34
11	मानसिक स्वास्थ, वेळेचा सदुपयोग व व्यक्तिगत प्रगती	प्रा.कृ. एम.एम. जगताप	37
12	A.K. RAMANUAJ - A POET OF INDIAN SENSIBILITY	Mr. Dipak. D. Ghodekar	40
13	DRUG VIOLENCE AND DRUG OBSESSION	Dr. R.M. Kadam	44
14	स्वातंत्र्योत्तर साठपूर्व वैदर्भीय कांदवरीतील सामाजिक जागिवा	डॉ. पवन मांडवकर	50
15	FACTORS ASSOCIATED WITH CHILD OBESITY AND EMERGING CONSEQUENCE – A MATTER OF SERIOUS CONCERN	Sau. Kalpana Korde	54
16	घन कचन्याचे व्यवस्थापन एक समस्या : घाटजी शहर अभ्यास	प्रा. कविता आर. किर्दक	59

विद्यार्थ्यांची सर्वांगीण सुरक्षितता पालक व शिक्षकांची जबाबदारी

प्रा. सरोज यादवराव लखदिवे

गृहअर्थशास्त्र विभाग प्रमुख

इंदिरा महाविद्यालय, कलंब, नि. यवतमाळ

सारांश

सध्या बालकांवर होणाऱ्या लैंगिक अत्याचाराबाबत सातत्याने प्रकरणे घडत आहे. शाळा आणि शाळाबाबू अशा स्वरूपाची प्रकरणे समोर येत असल्याने बालकांचे लैंगिक शोषण होऊ नये, यास प्रतिबंध लागावा यासाठी प्रयत्न करणे गरजेचे आहे. पालकांमध्ये जागरूकता यासोबतच बालकांसाठी असलेले कायदे आणि त्यांना न्याय मिळवून देण्यासाठी पोलीस आणि कायद्याचे सहकार्य मिळावयास पाहिजे तसेच शाळेतपण त्यांना सुरक्षा मिळाणे आवश्यक आहे. अत्याचार हा शाळेतच घडते असे नाही तर अत्याचाराच्या प्रकरणात जवळील व्यक्तींचे प्रमाण अधिक राहते, त्यामुळे बालक कुरु सुरक्षित आहे हेच कळत नाही. त्यामुळे बालकांवर होणारे अत्याचार आणि त्याबाबत असलेले कायदे, त्यांना लागणारी मदत याची माहिती समाजातील प्रत्येक घटकाला असणे आवश्यक आहे.

प्रस्तावना

मुलांना सुरक्षित वातावरण देण्याची जबाबदारी ही प्रत्येकाची आहे. मात्र प्रत्येकजण आपली जबाबदारी दुसऱ्यावर ढकलत आहे. हा प्रकार बंद होणे आवश्यक असून प्रत्येकाला आपल्या जबाबदारीची जाणीव असणे आणि त्याप्रमाणे वाणे गरजेचे आहे. अनेक कारणामुळे आज विद्यार्थी असुरक्षित झाले आहे. मुलांच्या कोवळ्या वयात त्यांच्यावर होणारे अत्याचार या समस्येने गंभीर रूप घेतले आहे. मुलांच्या सर्वांगीण विकासासाठी पालक, मुलांमध्ये जसा संवाद आवश्यक आहे तसाच शिक्षक व विद्यार्थी आणि शिक्षके व पालकांमध्ये देखिल संवाद झाला पाहिजे. पालक, शिक्षक व मुलांमध्ये खुला संवाद होणे आवश्यक आहे. मुलांना शुरीराचे प्रायव्हेट पार्ट, त्यांच्यावर होणारे अत्याचार, तशा व्यक्तींचे हावभाव, त्यांची हालचाल अशा गोष्टींचे ज्ञान असणे आवश्यक आहे. घरातून मुल बाहेवर पडल्यापासून घरी परत येईपर्यंत प्रत्येक ठिकाणी मुलांची सुरक्षितता महत्वाची आहे. पालकांनी प्रत्येक टप्प्यांवर सरक असणे महत्वाचे आहे. शिक्षक आणि पालक हे मुलांचे खरे समुपदेशक आहे. परंतु प्रत्येकजण आपापली जबाबदारी एकमेकांवर ढकलतात. मुलांची जबाबदारी फक्त एका घटकावर टाकून चालणार नाही तर सर्व समाजाने ती जबाबदारी सांभाळायला पाहिजे. शिक्षक, पालक व विद्यार्थ्यांमधील विसंवादामुळे ही असुरक्षितता निर्माण होत आहे.

बालकांचे पालकांसोबत संबंध

बदलत्या काळानुसार पालक आणि मुलांचे संबंधी बदलत जातात. वडिलांनी हाक मारल्यावर थरथरणाऱ्या मुलामुलींचा काळ केळाच मागे पडला आहे. पूर्वी कुठल्याही गोष्टींची चर्चा मुलांसमोर केली जात नसे. वडील माणसे सांगतील ते ऐकायचे असेच होते. त्यामुळे मुलांनी आपले ऐकावे असे वाटणे साहजिकच होते. मुलांनी आपल्या वस्तू नेहमीच्या जागी ठेवाव्या, मैदानी खेळ खेळावे, टीक्ही, कॉम्प्युटर कमी वापरावा असे आहारी मुलांनी जाऊ नये असे पालकांना वाटते. पालक उपदेश करतात हेच मुलांना आवडत नाही. सतत ओरडणे, मुलांना रागावणे या गोष्टीशिवाय केळा तरी मुलांचे सर्वांसमोर कौतुक करायला हवे, त्यांच्याशी मायेने बोलायला हवे.

आपण कितीही वेळा सांगितले तरी पण मुले आपल्या मनाप्रमाणेच करतात अशा वेळी त्रागा न करता गहन मुले अनेक गोष्टी शिकत असतात व मग आपणे म्हणणे हळूहळू ऐकायला लागतात. सुसवांद हा

महत्त्वाना असतो. पालक, यालक संवर्धनाचे प्रेप, जिन्हाळा मिळत अरोल तर मुळे समायोजित व समाजमात्र रागावतात, मुलांना कडूक शिष्या पारतात अशा मुलांना समाजविठेची कृत्यांकडे असतो.

असे यतन करू रे तरी पालकांना विश्वासाने आवश्यक आहे. वाहेर पालक खालक संघर्ष गैरीपूर्ण असाल्याची गरज सध्याच्या घावावरणात आवश्यक आहे. मुलांना पुढील विश्वास मुलामुलीसोबत काय पडत आहे हे पालकांना माहीत असणे आवश्यक आहे. मुलांनापैण एवढा विश्वास आईचिडिलांवर असणे आवश्यक आहे, की आईवडील माझ्यावर विश्वास ठेवतात व प्रत्येक गोष्टीत मार्गदर्शन करतात. मुलांमध्ये काही बदल जाणवत असल्यास पालकांनी लगेच त्याबद्दल चौकशी करायला पाहिजे. आपल्या धरात कोण येते, त्याची मुलांसोबत वागणूक करी आहे या गोष्टीची काळजी घ्यायला पाहिजे. शिवाय पालकांनी मुलांनो मानसिकता समजून घेणे आवश्यक आहे. मुलांशी प्रेमपूर्वक वागणूक अर्थपूर्ण व विश्वासपूर्ण संवाद साधल्यास तितक्याय विश्वासाने बालक आपल्या समस्या आवडीनिवडी, इच्छा पालकांना सहज सांगतात म्हणून त्यांचे मित्र बनून नेहमी मदतीचा हात द्यावा आवश्यक तिथे धोक्याचे सूचना सांगाव्या. मुलांशी संवाद सकारातक दृष्टीने साधावा.

बालकांचे शिक्षकासोबत संबंध

मूल घरच्यापेक्षा जास्त वेळ शाळेत शिक्षकाचा सानिध्यात असतात. त्यामुळे शिक्षक व विद्यार्थ्यांना संबंध चांगले असणे आवश्यक आहे. मुलांना शिक्षकाप्रती आदर असावा. धाक किंवा भीती असू नये. विद्यार्थ्यांसोबत शिक्षकाचे मैत्रीचे नाते असते तेव्हाच मूल त्यांच्यासोबत चुकीचे वर्तन घडल्यास शिक्षकांना सांगू करत असतात. शिक्षण घेत असताना काही मुले जी संवाद साधण्यात कमजोर पडतात, आपले म्हणणे त्यांना शकेल. मुलांचे आयुष्य पालटून टाकण्याचे कसब शिक्षकांकडे असते. मुलांना बोलके करण्याचे काम शिक्षक मांडावयाचे असते; परंतु घावरल्यामुळे ती आपले म्हणणे व्यक्त करू शकत नाही अशा मुलांना धीर देणे गरजेचे असते, त्याला कुठल्यातील त्याच्या आवडीच्या विषयावर बोलायला लावलं पाहिजे. शिक्षकाने विद्यार्थ्याला 'तुल हे करताच येत नाही' असे न म्हणता 'तू ते व्यवस्थित करू शकतोस' अशाच शब्दांनी त्याचा आत्मविश्वास वाढविणे महत्त्वाचे असते. मुलींच्या शाळेत स्त्री शिक्षकांची नेमणूक करणे आवश्यक आहे. त्यांनी विद्यार्थींना शारीरिक वाढीसंबंधी पूर्णतः जाणीव करून घावी. शिक्षक व विद्यार्थी यांच्यात मैत्रीचे नाते असणे आवश्यक आहे. विद्यार्थी मुक्तपणे आपल्या मनातील गोष्टी उघड करतील.

विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी उपाययोजना

विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी उपाययाजन। जिहात वालकांवर होणारे लैंगिक अत्याचाराबाबत सातत्याने प्रकरणे घडत आहे. शाळा आणि शाळाबाहेरी अशा प्रकारची प्रकरणे समोर येत आहे. अशा प्रकारची कृत्ये घडू नये यासाठी शाळांमधून उपक्रमात प्रामुख्याने घ्याव्यात. शाळा हा केंद्रविटू असल्याने शाळांच्या व्यवधापनाला विश्वासात घेऊन ही जाणीव जागरूकता राबवावी. वालके ही प्रामुख्याने शाळेत जात असल्यामुळे त्याठिकाणी त्यांना सुरक्षा मिळणे गरजेचे आहे. वालकावर अत्याचार होणार नाही यासाठी वालक, पालक आणि शिक्षकांमध्ये आपसी सामंजस्य असणे आवश्यक आहे. शाळेला पालकांनी भेटी द्याव्यात, विद्यार्थ्यांशी हितगुज करून त्यांच्या अडचणी जाणून आवश्यक आहे. समाजानेही अशा घटना दिसत असल्यास एक जबाबदार घटक म्हणून पुढे यावे. बालकांच्या वर्तनात घ्याव्यात. समाजानेही अशा घटना दिसत असल्यास एक जबाबदार घटक म्हणून पुढे यावे. बालकांच्या वर्तनात काही फरक आढळल्यास बारकाईने चौकशी करावी. वालकांना त्यांच्या शरिराला होत असलेल्या स्पर्शाबाबत माहिती द्यावी, असे वर्तन होत असल्यास पालकांना माहिती देण्यास सांगावे. शाळेत बालकांसाठी असलेल्या तक्रार करू शकतील. अशी तक्रार करण्यासाठी बालकांना त्याच्या पालकांसोबतच शिक्षकांची भूमिका महत्त्वाची असते. बालकांसाठी असलेल्या कायद्याची त्यांना माहिती द्यावी.

निष्कर्ष

जिल्हामध्ये सातत्याने वालकांवर लैंगिक अत्याचाराची प्रकरणे समोर येत आहे. मुलांच्या कोवळ्या मनावर झालेला आघात कधीही भरून निघू शकत नाही. मुलांचे मानसिक आरोग्य बिघडल्यास त्यांचे संपूर्ण